

פניני השבוע

יו"ל לע"נ הרה"ח רבי ברוך בענדיט ב"ר משה נחום ליכטנשטיין זצ"ל

משגיח רוחני דישיבת "שער אליעזר" קרעטשניף

בעזה"ת, פרשת בהעלותך תשע"א

בהעלותך את הנרות וגו' ויעש כן אהרן (ח' - ב' - ג')

וברש"י "שצריך להדליק עד שתהא השלהבת עולה מאליה" ובפסוק "ויעש כן אהרן" אומר רש"י הק' "להגיד שבחו של אהרן שלא שנה", ויש להבין למה היה צריך להדליק עד שתהיה השלהבת עולה מאליה, ואיזה שבח הוא לאהרן שלא שינה, היעלה על הדעת שאהרן הכהן הגדול ישנה ממה שצוהו ה'. ונראה לבאר על דרך העבודה, ישנם צדיקים העובדים את השי"ת בדבקות גדולה כל כך, עד שכל אדם הרואה את פניהם הקדושים זוכים לתשובה שלימה וליראת ה' ואהבתו. וזהו פירוש הפסוק "בהעלותך את הנרות" כשתדליק את נשמות בני ישראל שיאירו בתורה ועבודת ה', תדליק אותם עד שתהיה השלהבת עולה מאליה, בלי שום מעשה ודיבור מצדך, אלא רק יסתכלו בצורתך הקדושה ובדבקותך בה', מזה לבד תדליק ותיטיב את נשמות בני ישראל שיהיה לבם בוער בקרבם לעבודת ה' כשלהבת אש. וזה היה "שבחו של אהרן שלא שנה", שלא היה צריך שום פעולה ושום השתנות אלא היה די להסתכל בצורתו הקדושה כדי להתלהב לעבודת ה' ולתורתו.

(תפארת שלמה - ראדומסק)

ואתנה את הלויים וגו' מתוך בני ישראל (ח' - ט')

וברש"י "חמש פעמים נאמר בני ישראל במקרא זה, להודיע חבתן שנכפלו אזכרותיהן במקרא אחד כמנין חמשה חומשי תורה". יש להבין למה ענין זה מוזכר דוקא בפרשה זו. וי"ל שכאשר נבחרו רק הלויים לעבודה היו עשויים בני ישראל לבוא לחלישות הדעת, שאין הם ראויים לעבודה, לכן מזכיר כאן הכתוב את חיבתם לפני המקום, בדומה לחמשה חומשי תורה, שכל אחד מהם הוא ספר בפני עצמו, בכל זאת מהווים חמישתם יחד תורה אחת, כך גם בני ישראל, אף כי מחולקים הם לכהנים, לויים וישראלים, בכל זאת מהווים הם ביחד עם סגולה אחד.

(חידושי הרי"ם זיע"א)

ומבן חמישים שנה ישוב מצבא העבודה ולא יעבוד עוד (ח' - כ"ה)

הפסוק בא לרמוז לאדם, שבהגיעו לגיל חמישים שנה, לא יעסוק עוד כל כך בעולם המעשה, שהרי ידוע ששבעת ימי השבוע רומזים לשבעים שנות האדם, כל יום לעשר שנים, וכשהגיע האדם לגיל חמישים שנה, עליו לתת לב שהסתיימו אצלו חמישה ימים ומתחיל יום השישי שהוא קרוב לשבת קודש. ואיתא בגמרא (שבת ק"ז) שביום השישי מצוה להשכים בבוקר להכין כל צרכי שבת, והוא הדין כשמתחילים הימים שאחרי גיל החמישים צריך לשחרר עצמו מעניני העולם הזה, ולהזדרז יותר בתורה ובמעשים טובים, שיהיו מוכנים בידו ליום שכולו שבת, ואמרו חז"ל (אבות ה' כ"ד) בן חמישים לעצה, כלומר שבשנת החמישים נוסף לאדם בינה שיכול ליעץ גם לאחרים, וא"כ לא כל שכן שעליו ליעץ לעצמו להכין לו צידה לדרך לבית מועדו.

(החפץ חיים זיע"א)

התאוו תאווה (י"א - ד')

מסופר על הגאון רבי ענזיל מסטריה זצ"ל שלא היה מעדת החסידים ואמר פעם להרה"ק רבי יהודא צבי מרוזלא זיע"א, דומני שלהיות רבי ולהתנהג כ"יהודי טוב" (רבי נקרא גם "יהודי טוב) זו היא תאווה ככל התאוות. השיב לו הרה"ק מרוזלא: אמת הדבר, אלא שאי אפשר להגיע לתאווה זו עד שמשברים קודם את כל התאוות הגשמיות.

והאיש משה עניו מאד מכל האדם (י"ב - ג')

וברש"י, "שפל וסבלן", כלומר, אפילו שמשה רבינו היה כה גדול עד שעלה השמימה וקיבל את התורה הקדושה מפי הגבורה, עם כל זה יכול היה לסבול כל אדם על אף שפלותו ונחיתותו, וזה הפירוש "שפל וסבלן" שהיה מסוגל לסבול את שפלותו.

(הרה"ק רבי חנוך העניך מאלכסנדר זיע"א)

ומדוע לא יראתם לדבר בעבדי במשה (י"ב - ה')

וברש"י שם מאחז"ל "משה אע"פ שאינו עבדי, עבדי אע"פ שאינו משה", משה רבינו ע"ה החזיק בשתי הדרכים, מצד אחד ידע כי הוא רק בבחינת עבד ותו לא ואינו ראוי לכלום, ולית ליה מגרמיה כלום, מאידך כשהיה צריך, ידע גם כי הוא משה, הוא מנהיג הדור והוא השליח לגאול את ישראל

(כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א)

ויאמר שמעו נא דברי וגו' ומדוע לא יראתם לדבר בעבדי במשה ויחר אף ה' בם וילך (י"ב - ו' - ח' - ט')

אחרי שהקב"ה גמר לדבר עמם והודיע להם חטאתם, כעס והלך מהם. ומזה שלא כעס עליהם מיד, ותחילה הודיע להם חטאם, אנו לומדים לקח גדול וחשוב, שהרי הקב"ה יודע מחשבות ויודע את לבו של כל אחד, ואם אדם חוטא נגדו הוא יודע אם חטא או לאו, ובכל זאת לא כעס עליהם מיד, אלא תחילה דיבר עימהם והודיע להם חטאם, וזה אנו צריכים ללמוד שעל אחת כמה וכמה, אדם שהוא בשר ודם יש לו להיזהר שלא יכעס על חברו שעשה לו עוול, אלא תחילה יוכיח אותו ברוגע ונעימות על העוול שעשה, ואולי יש בו הצדקות וסיבות, כי אם יכעס תחילה עלול להתברר שכעס עליו בחינם.

(אלשיך הקדוש זיע"א)

פניני השבת

ככלה בין רעותיה משובצה

שהשבת משובץ וממוצע בין שתי רעותיה, כאשר ידוע מכתבי האר"י ז"ל ששלשה ימים קודם השבת המה שייכים להשבת, פירוש לעשות הכנה לשבת, כדי שיאיר האורה בשבת, על הצד היותר טוב בהארה נפלאה, ואחר כך היא ומאירה ומשפיעה אורה בשלושה ימים אחר השבת וכו', אשר על כן רמז במלת שבת נוטריקון שבת באמצע תאיר, ושבת בו תתברך, הכל להורות על ענין הלז, שהוא מאיר בבחינת הממוצע לקבל ולהשפיע, וממילא כל הברכות תלויות בו.

(סדרו של שבת)